

ΕΤΟΣ 70όν

22 Μαΐου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3599)

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ένα γεγονός πού έλαβε χώρα πριν από την Άνάσταση του Χριστού μās παρουσιάζει ή σημερινή εύαγγελική περικοπή. Τουτό δέν είναι άλλο από τό γεγονός τής συνάντησης του Κυρίου μας, Ίησού Χριστού, μέ μιά γυναίκα καταγόμενη από τή Σαμάρεια. Τά μηνύματα πού ώς εύοσμο θυμίαμα αναδύονται από τή σημερινή εύαγγελική διήγηση είναι άναμφισβήτητα κατ' έξοχήν άναστάσιμα καί προσιδιάζουν άπόλυτα στό χαρμόσυνο κλίμα τής περιόδου.

Ό Χριστός, «κεκοπιακώς έκ τής όδοιπορίας», μέσα στον καύσωνα καί τον κόπο τής ήμέρας, μαζί μέ τους μαθητές καί πιστούς άκολουθους του, φτάνει λίγο έξω από τήν πόλη Συχάρ. Οί μαθητές πηγαίνουν στήν πόλη γιά νά άγοράσουν κάποια τρόφιμα, ένώ εκείνος κάθεται νά ξεκουραστεί γιά λίγο σέ ένα πηγάδι «πλησίον του χωριού ό έδωκεν Ίωσήφ Ίακώβ τῷ υίῳ αύτου». Έκει τον πλησιάζει μιά γυναίκα, ή όποία είχε καταγωγή από τή Σαμάρεια, κρατώντας ένα σκεύος γιά νά τό κατεβάσει στό βάθος του πηγαδιου καί νά άντλήσει νερό. Ήθελε έτσι νά ίκανοποιήσει τή φυσική της δίψα καί νά μεταφέρει νερό στους οικείους της, ώστε νά ξεδιψάσουν καί εκείνοι.

Τό δῶρο πού Έκείνος κομίζει

Ό Χριστός από τήν άλλη, ό παντογνώστης Σωτήρας του κόσμου, άποφασίζει μέσω του διαλόγου πού άκολουθεί, νά εισέλθει στό βαθύ πηγάδι του «είναι» αύτης τής γυναίκας, γιά νά προσφέρει τή σωτηρία στήν ψυχή της, νά τήν ξεδιψάσει από τήν ξηρότητα τής άμαρτίας, μέ εκείνο τό νερό πού καί αύτή μέ τή σειρά της θά μπορούσε έκτοτε νά μεταδώσει θεραπευτικά στους συνανθρώπους της.

Ό Ίησούς, «ό στεγάζων έν ύδασι τά υπέρφα αύτου», προχωρεί, ζητάει νά πιεί νερό από αύτήν τήν άνθρώπινη ύπαρξη, τό πρόβατο αύτό πού

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεΐτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Απεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Απεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἔγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Απεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστὶν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστὶν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ

τῷ μεταξῦ, ἡρώτων αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρη, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

σωτηρία μπορεῖ νά βρεῖ μόνο στή δική του μάνδρα. Ἐκεῖνος γνωρίζει μὲν ὡς πάνσοφος τίς ποικίλες φυλετικές, ἐθνολογικές, θρησκευτικές διαφορές πού οἱ ἄνθρωποι ὑψώνουν ὡς τείχη μεταξύ τους, ἀναγνωρίζει ὁμως μόνο τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο πάνω ἀπὸ κάθε μεταπτωτική διαφοροποίησή του, πού πονάει καί ὑποφέρει μακριά του.

Ἔνα διαφορετικό νερό

Ὁ Χριστός λέει στή γυναῖκα ἀπὸ τῆ Σαμάρεια, καί μέσωσ αὐτῆς σέ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅτι ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νά τήν εὐεργετήσῃ μέ μιὰ δωρεά πού ὁμοιά της δέν ἔχει δεχθεῖ, μέ νερό πού ὁμοιό του δέν ἔχει βρέξει ποτέ τὰ χεῖλη της. Παρακολουθοῦμε λοιπόν σέ τοῦτες τίς εὐαγγελικές ἀράδες τὸ ἐνδιαφέρον καί τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὴν κένωσή του, τὴν κατὰδυσή του στό βάθος τῆς ἀνθρώπινης αὐτῆς ψυχῆς, χωρίς ὅρους καί χωρίς ὅρια. Χρειάζεται νά κατανοήσουμε ὡς παιδαγωγούμενοι ὅτι στά δικά του θεϊκά μάτια δέν ἔχουν καμία ἀξία καί καμία σημασία οὔτε τὰ δικά του ἀνδρικά Ἰουδαϊκά ἐνδύματα, οὔτε τὰ γυναικεῖα Σαμαρειτικά τῆς συνομιλήτριάς του. Ὁ Χριστός τὴν καλεῖ νά φωνάξῃ τὸν ἄντρα της καί τῆς ἀποκαλύπτει μέ τὴν παντογνωσία του ὅτι ἡ ζωὴ της μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν ζωὴ νοσηρὰ κοινωνική. Δέν τὴν ἀπαξιώνει, δέν τὴν ὑποβιβάζει, δέν τὴ διαπομπεύει στοὺς ἀνθρώπους καί συμπολίτες της, ἀλλὰ τῆς ἀντιπροτείνει μιὰ καινούργια κοινωνία, αὐτὴ τῆς ἀληθινῆς προσκυ-

22 Μαΐου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἣ ὁ Χριστός μεσσίαν ἑαυτὸν ὠμολόγει».

Βασιλίσκου μάρτυρος († 308). Δημητρίου καὶ Παύλου νεομαρτύρων Τριπόλεως

Πελοποννήσου· μνήμη τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Κων/πόλει (381).

Ἦχος: δ΄ – Ἐσθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ΄ 5-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Μαΐου, τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. θ΄ 1-38.

νήσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς «ἐν πνεύματι» δηλαδή «καὶ ἀληθεία» προσκυνήσεώς του.

Ἰουδαίους καὶ Σαμαρεῖτες τοὺς χώριζαν ἔριδες γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ προσκυνεῖται ὁ Θεός· τοὺς χώριζαν μεταξύ τους, τοὺς χώριζαν καὶ ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ Θεός, ὅμως, ἔχει ἤδη ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη διευκρινίσει ὅτι ἡ ψυχὴ μας μπορεῖ νὰ τὸν δοξάζει «ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ». Ὁ τρόπος, λοιπόν, καὶ ὄχι ὁ τόπος, κάνει τὸν γνήσιο προσκυνητὴ, τὸν αὐθεντικὸ κοινωνὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εἰκόνας του μέσα στὸν κόσμο, πού εἶναι ὁ συνάνθρωπος.

Ἡ Σαμαρείτισσα ξεδιψασμένη μέ ἓνα ἀληθινὰ πρωτόγνωρο ξεδίψασμα τρέχει νὰ μεταδώσει τὴ γνήσια, καὶ γι' αὐτὸ πειστικὴ χαρὰ τῆς στούς συνανθρώπους τῆς. Εἶθε, ἀδελφοί μου, νὰ γίνει ἡ μίμησή τῆς καὶ δικὸ μας ἀναστάσιμο βίωμα καὶ κήρυγμα.

Ἀρχιμ. Ἰ. Α. Α.

Ἡ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τὸ πρωτότυπο κείμενο κατὰ τὴν ἔκδοση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. Καθηγ. Χρήστου Βούλγαρη

Περιέχει τὴν Εὐλογητικὴ ἐπιστολὴ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τὴν Ἐγκριστὴ τῆς Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Πρόλογο τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὴν Εἰσαγωγὴ τοῦ Καθηγητῆ - μεταφραστῆ, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση, γλωσσάριο, πίνακες καὶ χάρτες.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr